kuio ſarnane ta peab tõeste ollema." — Wimaks, kui rahwa iggatſeminne ikka ſuremaks kaswis, koguſid nemmad hulgakeste kunninglikko koia wärrawatte ette kokko, ja palluſid ärdaste kisſendades: Oh helde isſand-kunningas, anna omma lahket pallet meile nähha!" Siis waſ need kõrged wärrawad andſid lahti. Aulik kuningas astus wälja, rahwa wasto üttelldes: „Waatke, minna ollen teie wallitſeja!" — Rahwas õnnistas tedda ja õiskas temma pole. Waatſid üksi ſilmi temma peäle ja ütleſid immetelledes: „Eks meie ei olle temma pallet ammegi näinud?" — Seſt temma olli tihti rahwa ſeas kõndinud ja ilma neist tundmata nende maiades olnud. Ollid tedda agga kunninga teenriks piddanud. — Kui rahwa õiskamisſe heäl maddalamaks olli läinud, löi kunningas käega nende pole, et piddid koggone wait ollema, ja räkis nende wasto nenda: „Ehk ollete tännini arwanud, kui olleksid minno ſilmad, minno keel, minno uled, minno käed ehk jallad, need minno liikmed ſiit ſadik minno wallitſuſt teie üle korda saatnud? Oh ei mitte! no armſad! waid ſe üllem Waim, kes teid tännini minno läbbi on truiste juhhatanud, teile armo ja abbi teinud ja teid õnnistanud, tedda teie ei nä mitte, egga temma ei ſa teie ſurrelikko ſilmile mitte ſel wiſil ilmſiks, nenda kui nüüd mind näte palleſt pallesſe. Ei minnagi olle tedda näinud, ſeſt et minno ſilmad ei olle ka muud kui ſurrelikkud. Ehk kuidas arwate? Kas ſate kül ſedda tarkuſt ja õiguſt ja helduſt, mis minnuſt kidate, ſilmaga nähha ehk kättega katſta? Needſammad kolm waimo-andi ollid teil liggi, ſenni kui kõndiſin teie hulgas ilma teie teädmata. Nüüd näte mind kül ja minno teggomodo; agga ſe õnnistamisſe Waim, mis minno läbbi teid wallitſes, ſe